

1. Verlegen meisje en plasticsoep

Soms lees ik een boek en word ik helemaal in het verhaal meegezogen. Ik herken mijzelf dan in de persoon over wie het verhaal gaat. Ik heb dat vooral bij meisjes die stoer zijn en alles durven. Nou ja, daar herken ik mezelf dan weer niet in, maar ik hoop wel dat ik net zo kan worden. Ik ben namelijk een beetje verlegen. Binnenkort ga ik naar een nieuwe groep van tekenles, en dit soort dingen vind ik altijd vreselijk. Dan heb ik helemaal geen zin om te gaan, al teken ik ontzettend graag. Ik voel gekriebel in mijn buik en mijn handen worden zweterig. Dan moet ik naar binnen lopen en zeggen: 'Hoi, ik ben Fien.' Verschrikkelijk! Gelukkig is het nog niet zover.

Vandaag starten we op school met een projectweek en ik ben benieuwd wat de juf allemaal weer heeft bedacht. Snel trek ik mijn kleren aan. Als ik naar beneden loop, zie ik dat papa de tafel aan het dekken is. Mijn kleine zusje Lotta zit al klaar. Ze heeft een jurkje van vrolijke bloemenstof aan en haar blonde haartjes zitten in twee kleine staartjes. Ze staan superschattig. Bij elke beweging die ze maakt, schudden ze heen en weer. Mijn broer ligt nog in bed. Hij is een verschrikkelijke slaapkop en blijft altijd zo lang mogelijk liggen. Vaak moet mama een paar keer roepen, voordat hij eindelijk naar beneden komt. En geloof me, dan is hij niet de vrolijkste. Hij kan op zo'n moment echt zeuren over alles. Ik praat te hard of juist te zacht. Het maakt niet uit wat ik doe. Volgens mama heeft Max een ochtendhumeur. Ik zeg weleens: 'een MAXimaal ochtendhumeur', maar hij vindt dit de slechtste grap die hij ooit heeft gehoord.

Als Max eindelijk klaar is met het smeren van zijn stapel boterhammen lopen we samen naar buiten. Voordat ik op de fiets stap, kijk ik nog snel even hoe laat het is. 'Nee! Niet zo laat al!' schrik ik. Straks is de bel al gegaan en moet ik nog de klas binnenlopen. Dan kijkt iedereen naar mij – en opvallen is wel het laatste wat ik wil. Ik krijg het er nu al warm van. Hard trap ik door. In de verte zie ik mijn beste vriendin fietsen, Juul.

Juul is dus totaal niet verlegen. Ze lacht naar iedereen en je hoort haar altijd praten. Ze begint ermee als ze wakker wordt en stopt pas wanneer ze gaat slapen. Juul zit vol goede ideeën en is een beetje ondeugend. Met haar is het nooit saai. We passen supergoed bij elkaar. Ik doe door Juul soms dingen die ik anders niet zou durven en ik waarschuw haar altijd zachtjes wanneer

ik zie dat de juf echt te boos naar haar kijkt.

‘Juul, wacht op mij! Wacht nou ff!’ roep ik.

We kunnen beter samen te laat komen. Ik race achter haar aan en gelukkig glippen we nog net op tijd de klas in. Pfff, dat was op het nippertje.

Als we na de pauze in een kring zitten, legt de juf meer uit over onze projecten. Voor taal moeten we iemand interviewen. Juul draait zich meteen om.

‘Zullen wij dit samen doen, Fien?’ vraagt ze. ‘Wat leuk, om iemand allemaal vragen te stellen!’

Ik steek mijn duim omhoog. Gezellig! Ik vind het ook wel handig om dit met Juul te doen, dan kan zij mooi praten en schrijf ik de antwoorden wel op. Iemand zomaar van alles vragen, lijkt me heel spannend.

De juf laat ons een filmpje over het milieu zien. We zien mooie beelden van het koraal. Koraal leeft in de zee. Het bestaat uit een soort dieren en heeft allemaal mooie kleu-

ren. Omdat het water steeds warmer wordt, sterft het uit. We hebben het ook over de 'plasticsoep'. Die zien we in de zee rondzwerven. Allemaal flessen en andere dingen. Er zit zo veel plastic in het water dat vissen en dieren sterven. Ze eten het vaak op en gaan daardoor dood. De juf vertelt hoe de aarde steeds meer vervuild raakt. Gelukkig zijn er mensen die hier actie tegen voeren en de aarde weer schonner willen maken. De juf vindt het heel bijzonder dat er in sommige landen kinderen zijn die actievoeren voor een schonere planeet.

Ik zucht even. Ik vind het echt erg wat er gebeurt, maar ik weet niet zo goed wat ik ermee moet. Het klinkt allemaal verschrikkelijk, maar ook wel een beetje saai. Ik kan moeilijk de oceaan gaan schoonvissen met een netje. Ik weet niet eens waar ik heen zou moeten. Ik zie het al voor me, met grote laarzen aan en het kleine schepnetje van mijn zusje Lotta de zee schoonmaken.

'Juf!' roept Juul, terwijl ze van haar stoel opspringt. 'Kunnen we niet een actie beginnen en met het geld dat het oplevert iets kopen om te helpen?' Ze zwaait wild met haar armen en doet net alsof ze een reusachtig net door de kring trekt.

'Dom plan, Juul', reageert Bas. 'Al hadden we een net, dan nog konden wij geen grote zee schoonmaken.'

Juul zegt: 'We kunnen het toch proberen?' Iedereen begint druk door elkaar te praten. 'Ssst', zegt de juf. Langzaam wordt het weer een beetje stil.

'Ik denk dat Bas voor een deel gelijk heeft', zegt de juf. 'Wij kunnen niet met zijn allen de hele oceaan schoonmaken, maar er zijn wel kleine dingen die wij kunnen doen, en die toch verschil maken. Denk er nog eens goed over na. Volgende week gaan we hier verder mee aan de slag. Iedereen probeert iets te bedenken wat we wel kunnen doen. Dan maken we een lijst van al jullie plannen. Het beste idee gaan we uitvoeren met de hele klas. Ik ben heel benieuwd waar jullie mee komen.'

Er borrelen nog niet gelijk ideeën in mijn hoofd op. Er moet toch iets zijn wat we kunnen doen? Een superplan dat goed is voor het milieu zonder saai te zijn. Maar wat?